

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **Mgr. T. P.**, nar. X,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2025, č. j. MV-126760-13/TP-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 10. 2025, č. j. MV-126760-13/TP-2025, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 3 000 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“ či „*soud*“) se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný zamítl její podání ze dne 21. 9. 2025, jež vyhodnotil jako odvolání proti vyrozumění Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje (dále jen „*povinný subjekt*“) ze dne 11. 9. 2025, č. j. KRPK-55751-10/ČJ-2025-1900AP (dále jen „*vyrozumění ze dne 11. 9. 2025*“).
2. Ze spisového materiálu vyplývají následující podstatné skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.

3. Žalobkyně dne 9. 7. 2025 podala u povinného subjektu žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“) v tomto znění: *„žádám o poskytnutí informace ve formě: Kopie rozhodnutí, popř. jiného úkonu, kterým byla ukončena věc, prověřovaná pod spisovou značkou č. j. KRPK-23007-86/TC-2024-190981, v níž byla dne 1. 10. 2024 u Vašeho útvaru vyslechnuta v postavení osoby podávající vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu Mgr. T. P., nar. X. Pokud předmětná věc dosud nebyla ukončena, žádám o sdělení této skutečnosti a o informaci, ve které fázi řízení se věc aktuálně nachází. V případě, že bude rozhodnutí obsahovat osobní údaje třetích osob, pak přirozeně s jejich anonymizací.“* (dále jen „žádost“).
4. Povinný subjekt žádost odmítl rozhodnutím ze dne 22. 7. 2025, č. j. KRPK-55751-2/ČJ-2025-1900AP. Toto rozhodnutí povinného subjektu žalovaný v návaznosti na odvolání žalobkyně zrušil rozhodnutím ze dne 27. 8. 2025, č. j. MV-126760-7/TP-2025, a věc mu vrátil k novému řízení.
5. Dne 11. 9. 2025 zaslal povinný subjekt žalobkyni kopii požadovaného usnesení o odložení trestní věci ze dne 12. 3. 2025, č. j. KRPK-23007-266/TC-2024-190981 (dále jen „usnesení o odložení trestní věci“) v anonymizované podobě. Spolu s tímto usnesením zaslal povinný subjekt žalobkyni rovněž vyrozumění ze dne 11. 9. 2025, v němž nejprve rekapituloval obsah žádosti a dosavadní průběh řízení a dále uvedl: *„Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje jako povinný subjekt podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Vaši žádost na základě výše uvedených skutečností znovu posoudila a sděluje Vám následující:*
Přílohou této zprávy Vám zasíláme požadované usnesení o odložení věci ze dne 12.3.2025, kterým byla ukončena věc vedená povinným subjektem pod č.j. KRPK-23007/TC-2024-190981. Povinný subjekt provedl v dokumentu nezbytnou anonymizaci osobních údajů tak, aby nedošlo k ohrožení práv třetích osob.
Povinný subjekt uvádí, že znečitelnil identifikační údaje třetích osob, výpovědi třetích osob, a další údaje, jejichž prostřednictvím by při dohledání spojitostí z veřejně dostupných zdrojů mohly být třetí osoby přímo identifikovány (identifikační znaky základní školy, názvy mediálních prostředků, názvy článků, název veřejné zakázky a údaje právnické osoby vystupující v řízení). Při rozhodování o znečitelnění výše uvedených údajů vycházel povinný subjekt z ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., který stanoví, že „informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu.“.
6. V návaznosti na vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 se žalobkyně obrátila na žalovaného s podáním ze dne 21. 9. 2025 označeném jako „Odvolání/stížnost proti poskytnutí neúplné informace“ (dále jen „podání ze dne 21. 9. 2025“), v němž namítala plošnou a nepřiměřenou anonymizaci usnesení v trestní věci, nerespektování závazného právního názoru odvolacího orgánu ze strany povinného subjektu, dále nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o anonymizaci dokumentu v daném rozsahu, neprovedení testu proporcionality a konečně že povinný subjekt začernil i pasáže, které se vztahují přímo k žalobkyni, přestože jejich neposkytnutí pojmově nejde vyloučit z důvodu ochrany práv třetích osob.
7. Dne 6. 10. 2025 žalovaný žalobkyni vyzval, aby upřesnila své podání ze dne 21. 9. 2025, neboť z něj není zjevné, o jaký druh podaného opravného prostředku se jedná, zda o stížnost, že informace byla poskytnuta pouze částečně, aniž by bylo o zbytku žádosti vydáno

rozhodnutí o odmítnutí, ve smyslu § 16a odst. 1 písm. c) InfZ, nebo o odvolání proti rozhodnutí o (částečném) odmítnutí poskytnutí informace ve smyslu § 16 odst. 1 InfZ.

8. Žalobkyně na výzvu žalovaného reagovala podáním ze dne 8. 10. 2025, v němž uvedla, že se domáhá přezkoumání rozhodnutí povinného subjektu, a to odvoláním ve smyslu § 16 odst. 1 InfZ, přičemž však odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), podle níž formální označení podání nemůže ovlivnit jeho právní kvalifikaci a rozhodující je jeho skutečný obsah a účel. Výzva žalovaného k upřesnění podání proto dle žalobkyně nebyla namístě.
9. V návaznosti na projev vůle žalobkyně žalovaný posoudil její podání ze dne 21. 9. 2025 jako odvolání proti vyrozumění povinného subjektu ze dne 11. 9. 2025. Napadeným rozhodnutím toto odvolání zamítl s odůvodněním, že vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 není možné považovat za rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, jímž by došlo k částečnému odmítnutí poskytnutí požadovaných informací. Proti tomuto přípisu povinného subjektu tedy nelze brojit odvoláním.

II. Žaloba

10. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a uplatňuje následující žalobní body.
11. *Za prvé* žalobkyně namítá nesprávné posouzení vyrozumění povinného subjektu ze dne 11. 9. 2025. Je přesvědčena, že ho měl žalovaný posoudit jako rozhodnutí v materiálním smyslu, neboť obsahově vyjadřuje vůli informaci v části neposkytnout. Žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS č. j. 2 As 44/2008-72, dle něhož není rozhodující forma, ale obsah a účinek úkonu správního orgánu. Zamítnutím odvolání pro nepřipustnost žalovaný žalobkyni odňal možnost věcného přezkumu rozhodnutí povinného subjektu.
12. *Za druhé* žalobkyně namítá, že postup podle § 15 odst. 3 InfZ dopadá jen na případy, kdy povinný subjekt vyloučí pouze osobní údaje. V tomto případě došlo k odstranění i jiných údajů (institucí, právnických osob, veřejných zakázek atd.), a proto měl povinný subjekt postupovat podle § 15 odst. 1 InfZ. Výjimky ze zveřejnění je nutno vykládat restriktivně a aplikovat zásadu oddělitelnosti.
13. *Za třetí* žalobkyně namítá, že za předpokladu, že by na danou věc bylo aplikovatelné ust. § 15 odst. 3 InfZ, mělo být její podání ze dne 21. 9. 2025 žalovaným posouzeno alespoň jako žádost o vydání rozhodnutí podle druhé věty tohoto ustanovení. Orgány veřejné moci mají povinnost vykládat podání podle obsahu, nikoli podle označení.
14. *Za čtvrté* žalobkyně namítá, že jak rozhodnutí povinného subjektu, tak žalobou napadené rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť postrádají odůvodnění rozsahu anonymizace (proč by méně anonymizovaná forma vedla k identifikaci konkrétních fyzických osob) a neobsahují test proporcionality.
15. *Za páté* žalobkyně namítá, že i v trestních věcech lze poskytovat oddělitelné části po anonymizaci, jak opakovaně potvrdil NSS. Po ukončení prověřování se totiž výjimka dopadající na „probíhající trestní řízení“ podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ neuplatní. Účel zákona nebrání poskytnutí odůvodnění usnesení o odložení, zejména pokud žadatelka byla osobou, již se věc přímo týkala.

16. Žalobkyně uzavírá, že povinný subjekt a žalovaný ignorují účel a smysl žádosti žalobkyně, který po celou dobu dává zcela jasně najevo, a sice že není sběratelkou informací, ale požaduje pouze přiměřenou informaci o výsledku vyšetřování své vlastní osoby.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
18. Uvádí, že pokud je žádost žadatele o poskytnutí informace vyřízena pouze neformálním přípisem, je možno na takové sdělení pohlížet jako na formálně vadné rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace pouze v případě, pokud z takového přípisu zcela jednoznačně plyne vůle povinného subjektu neposkytnout požadovanou informaci (odmítnout žádost). Takový přípis pak lze považovat za řádné rozhodnutí v materiálním smyslu, vůči němuž lze uplatnit odvolání a lze jej soudně přezkoumat. Ve vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 však povinný subjekt výslovně neodmítl poskytnout část požadovaných informací (osobních údajů), resp. neuvedl žádné důvody či skutečnosti, pro které žádost odmítá. Sdělení tedy postrádá materiální znak rozhodnutí, tj. jednoznačný projev vůle požadovanou informaci nevydat (odmítnout poskytnout). Povinný subjekt dle názoru žalovaného fakticky postupoval v souladu s ust. § 15 odst. 3 věty první InfZ, neboť ve svém vyrozumění vyjádřil vůli „chránit osobní údaje“.
19. Žalovaný dále reaguje na druhý žalobní bod a souhlasí, že § 15 odst. 3 InfZ se uplatňuje pouze v případě vyloučení osobních údajů. Je-li na základě žádosti poskytována informace formou kopie, z níž byly vyloučeny pouze osobní údaje, není třeba vydávat rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace. Ovšem pokud má žadatel o informaci za to, že u anonymizované informace, kterou obdržel, došlo ze strany povinného subjektu k překročení zákonného rámce, tzn. byly vyloučeny i ty údaje, které nelze podřadit pod osobní údaje, má žadatel právo trvat na vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu vymezených osobních údajů tak, aby postup povinného subjektu mohl být řádně posouzen v rámci odvolacího řízení. Žalobkyně ovšem o vydání rozhodnutí ve smyslu § 15 odst. 3 věty druhé InfZ nepožádala, v podání ze dne 21. 9. 2025 ani v jeho následném upřesnění ze dne 8. 10. 2025 se výslovně na toto ustanovení neodkázala ani je jinak nezmínila, přičemž takový závěr nebylo apriori možno učinit jen z pouhé skutečnosti, že s částečným poskytnutím informace vyjádřila svůj nesouhlas. Pokud by zákonodárce měl za to, že jakýkoli projev nesouhlasu se způsobem vyřízení žádosti automaticky znamená povinnost povinného subjektu vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu vymezených osobních údajů, ust. § 15 odst. 3 věty druhé by bylo nadbytečné.
20. K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, žalovaný uvádí, že o provedené anonymizaci usnesení o odložení trestní věci povinný subjekt nevydal rozhodnutí, proto nebylo jakékoliv odůvodnění anonymizace či provedení testu proporcionality namístě. Povinný subjekt je povinen postupovat v souladu s ust. § 12 InfZ a požadované informace, včetně doprovodných informací, poskytnout až po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon.
21. Žalovaný se dále vyjadřuje k charakteru podání žalobkyně ze dne 21. 9. 2025 a uvádí, že zejména z jeho upřesnění ze dne 8. 10. 2025 bylo jednoznačné, že žalobkyně podala proti postupu povinného subjektu odvolání ve smyslu ust. § 16 odst. 1 InfZ. Žalobkyně jednoznačně projevila vůli postup povinného subjektu napadnout právě tímto druhem opravného prostředku, kterému odpovídají i věcné námitky. Naopak z něj není nikde možné

dovodit, že by žalobkyně brojila proti nevyřízení své žádosti či její části, což je určující znak pro stížnost ve smyslu ust. § 16a odst. 1 písm. b) nebo c) InfZ. Proto žalovaný nemohl podání posoudit jako stížnost. Skutečnost, že žadatel o informaci podá vůči postupu povinného subjektu odvolání, však neznamená, že je takové odvolání automaticky přípustné, v opačném případě by postrádalo smyslu ust. § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Žalovaný se proto přípustností odvolání žalobkyně zabýval a vzhledem k učiněnému závěru, že o žádosti nebylo vydáno rozhodnutí, uzavřel, že proti přípisu povinného subjektu nelze brojít odvoláním, a proto toto odvolání jako nepřípustné zamítnul.

IV. Soudní přezkum

22. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť ve věci bylo možné rozhodnout jen na základě listinných důkazů, k nimž měli účastníci možnost se vyjádřit nebo které jsou jim známy, žalobkyně s rozhodnutím bez nařízení jednání výslovně souhlasila a žalovaný s takovým projednáním věci ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „*s. ř. s.*“). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, a podle skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Soud při svém rozhodování vycházel z této právní úpravy:
24. Podle ust. § 15 odst. 3 InfZ *pokud povinný subjekt poskytuje informaci formou kopie dokumentu, z něhož vyloučil pouze osobní údaje nebo informace, které jsou bankovním nebo obchodním tajemstvím a které získal při postupech podle správního, daňového nebo kontrolního řádu, nemusí vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Sdělí-li žadatel v podané žádosti anebo do 15 dnů ode dne doručení požadované informace způsobem stanoveným tímto zákonem pro podání písemné žádosti o informace povinnému subjektu, že trvá na vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu vymezených osobních údajů nebo bankovního anebo obchodního tajemství, povinný subjekt jej vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti anebo do 15 dnů ode dne doručení sdělení žadatele.*
25. Podle ust. § 16 odst. 1 InfZ *proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze podat odvolání.*
26. Podle ust. § 16 odst. 2 InfZ *povinný subjekt předloží odvolání spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení odvolání.*
27. Podle ust. § 12 správního řádu *dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil (dále jen "podatel"). Má-li správní orgán, jemuž bylo podání postoupeno, za to, že není věcně nebo místně příslušný, může je usnesením postoupit dalšímu správnímu orgánu nebo vrátit jen se souhlasem svého nadřízeného správního orgánu. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu.*
28. Podle ust. § 37 odst. 1 správního řádu *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*
29. Podle § 68 odst. 1 správního řádu *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.*

30. Poilde § 68 odst. 5 správního řádu *v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.*
31. Podle ust. § 83 odst. 1 věty první správního řádu *odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno.*
32. Podle ust. § 83 odst. 2 správního řádu *v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.*
33. Podle ust. § 86 odst. 1 správního řádu *odvolání se podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.*
34. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 11. 9. 2025 obdržela od povinného subjektu jednak ji požadované usnesení o odložení trestní věci v anonymizované podobě a jednak vyrozumění, jehož bližší zkoumání je pro nyní projednávanou věc zásadní.
35. Pro účely posouzení povahy tohoto úkonu je třeba nejprve upozornit, že ust. § 15 odst. 3 InfZ povinnému subjektu umožňuje, avšak neukládá, aby v případě, že poskytuje informaci formou kopie dokumentu, z něhož vyloučil pouze osobní údaje, nevydával rozhodnutí o odmítnutí části žádosti. Policie jakožto povinný subjekt tedy na základě tohoto zákonného ustanovení mohla žalobkyni zaslat pouze anonymizované usnesení o odložení trestní věci. Pokud k zasílanému dokumentu připojila přípis, jeho obsah mohl být velmi stručný, mohl spočívat kupříkladu pouze ve sdělení, že povinný subjekt žalobkyni zasílá ji požadovaný dokument. Takto však povinný subjekt nepostupoval, neboť ve vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 také uvedl: „Povinný subjekt provedl v dokumentu nezbytnou anonymizaci osobních údajů tak, aby nedošlo k ohrožení práv třetích osob. Povinný subjekt uvádí, že znečitelnil identifikační údaje třetích osob, výpovědi třetích osob, a další údaje, jejichž prostřednictvím by při dohledání spojitostí z veřejně dostupných zdrojů mohly být třetí osoby přímo identifikovány (identifikační znaky základní školy, názvy mediálních prostředků, názvy článků, název veřejné zakázky a údaje právnické osoby vystupující v řízení). Povinný subjekt tedy v právě citovaném textu vyrozumění vyslovil nejen to, že část usnesení o odložení trestní věci žalobkyni neposkytl, neboť vyloučil údaje třetích osob, ale rovněž v možném rozsahu konkretizoval, jaké údaje znečitelnil a proč. Lze tedy pochopit, že žalobkyně nepostupovala podle § 15 odst. 3 věty druhé InfZ a nesdělila povinnému subjektu, že trvá na vydání rozhodnutí o žádosti v rozsahu vymezených osobních údajů, neboť z vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 se již dozvěděla, že její žádost byla znečitelněním některých pasáží dokumentu částečně odmítnuta a rovněž, v jakém rozsahu a z jakých důvodů tak povinný subjekt učinil. Lze si jen těžko představit, co více by se žalobkyně z eventuálního nového rozhodnutí mohla dozvědět.
36. Soud připomíná, že pojem rozhodnutí nelze vykládat v čistě formálním smyslu. Nedostatek formálních náležitostí (výslovná formulace výroku, poučení o opravných prostředcích atp.) nutně nemusí znamenat, že určitý akt správního orgánu nezaložil, nezměnil, nezrušil či nedeklaroval práva nebo povinnosti konkrétní osoby (adresáta). Jak vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, k rozhodnutím „je nutno [...] přistupovat z hlediska obsahu a nikoliv formy“. Ústavní soud k tomu dodává, že „[n]ení rozhodující, jak správní orgán svůj akt označil nebo případně věc vyřídil toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím, např. bez odůvodnění či poučení o opravném

prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě.“ (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2002, sp. zn. IV. ÚS 233/02).

37. Odborná literatura zabývající se zákonem o svobodném přístupu k informacím tato východiska rozvádí takto: „[P]okud povinný subjekt žádost odmítne neformálním přípisem, z něhož je jednoznačně patrné, že a proč nebude informace poskytnuta (...), jedná se o rozhodnutí v materiálním smyslu, a proto je třeba proti němu brojit odvoláním.“. Dále uvádí, že „[p]ovinné subjekty někdy považují stížnost za vyřízenou tím, že žadateli neformálně sdělí, že stížnost považují za nedůvodnou a proč požadované informace vydány nebudou (...) Pokud bude z neformálního sdělení povinného subjektu jednoznačné, že a zpravidla též proč informace nebudou poskytnuty, jedná se z materiálního hlediska o rozhodnutí o odmítnutí žádosti v autoremeduře.“ A konečně: „V praxi jsou stále rozšířené postupy, kdy povinný subjekt ve lhůtě pro vyřízení žádosti (případně po této lhůtě) nevydá správní rozhodnutí o odmítnutí žádosti, ale sdělí neformálním přípisem, že požadovanou informaci neposkytne (a obvykle též proč). Bud' se subjekt nepovažuje za povinný subjekt podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo podle něj nejde o žádost ve smyslu tohoto zákona (...) Pokud je z neformálního přípisu jednoznačně patrná vůle požadované informace neposkytnout, jedná se podle judikatury o správní rozhodnutí v materiálním smyslu, a proto je třeba proti němu brojit odvoláním.“ (srov. JELÍNKOVÁ J., M. TUHÁČEK, Zákon o svobodném přístupu k informacím: Praktický komentář, 3. vydání, Praha: Wolters Kluwer, 2023). K této problematice lze rovněž odkázat např. na závěry uvedené v rozsudku NSS ze dne 23. 11. 2012, č. j. 2 Ans 2/2012-39 (viz zejm. stranu 4), či v usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2025, č. j. 37 A 61/2024-23.
38. Povinný subjekt ve vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 písemně, výslovně a srozumitelně vyjádřil, že část usnesení o odložení trestní věci žalobkyni neposkytl, neboť některé jeho pasáže znečitelnil. Konkretizoval, že se jednalo o výpovědi třetích osob a další údaje, mimo jiné i „identifikační znaky“ (myšleno zřejmě identifikační údaje) základní školy, názvy „mediálních prostředků“ (myšleno zřejmě mediálních subjektů), názvy článků, název veřejné zakázky a údaje právnické osoby vystupující v řízení. Povinný subjekt rovněž vysvětlil, proč tyto údaje žalobkyni odepřel – neboť je vyhodnotil jako údaje, jejichž prostřednictvím by při dohledání spojitostí z veřejně dostupných zdrojů mohly být třetí osoby přímo identifikovány. Z citované pasáže je podle názoru soudu zcela zjevně patrná nejen vůle povinného subjektu část požadované informace neposkytnout (obzvláště ve spojení s přiloženým anonymizovaným usnesením o odložení trestní věci), ale i důvody, proč povinný subjekt tyto informace neposkytl. Soud proto shledal, že povinný subjekt zároveň s poskytnutím anonymizované kopie požadovaného dokumentu vydal i rozhodnutí o odmítnutí části žádosti. Jak již bylo uvedeno, takový postup byl přípustný, neboť § 15 odst. 3 InfZ nabízí povinnému subjektu toliko možnost, nikoli povinnost rozhodnutí nevydat. Na hodnocení povahy vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 ničeho nemění ani jeho formální označení („vyrozumění“) a podoba. Neobsahuje sice výrok ani poučení, a jako rozhodnutí tedy vykazuje vady, nicméně jiné obvyklé formální náležitosti rozhodnutí naplňuje – vyrozumění bylo vydáno povinným subjektem v písemné formě, podepsané oprávněnou úřední osobou, označené datem vydání a číslem jednacím a bylo žalobkyni oznámeno. To, že žalobkyně toto vyrozumění chápala jako rozhodnutí o odmítnutí části požadované informace, bylo zcela oprávněné. Soud uzavírá, že vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 je materiálně rozhodnutím, proti kterému jsou přípustné opravné prostředky.
39. Žalobkyně proti částečnému odmítnutí žádosti o informaci brojila opravným prostředkem, s nímž se obrátila na žalovaného. Toto podání ze dne 21. 9. 2025 označila jako

„Odvolání/stížnost proti poskytnutí neúplné informace spočívající v obsahu policejního dokumentu o odložení věci, která byla iniciována i vůči mně jako podezřelý, přičemž jsem nadále žadatelkou o kopii uvedeného dokumentu – výzva k právní nápravě“. Uvedla, že nesouhlasí se způsobem vyřízení své žádosti o poskytnutí informace, neboť jí povinný subjekt poskytl „informaci tak neúplnou, že zbylý obsah dokumentu postrádá vypovídací schopnost“. Popsala, jaký úkon povinného subjektu napadá (poskytnutí nadměrně anonymizovaného dokumentu, resp. blíže neoznačené „rozhodnutí“ o anonymizaci) a z jakých důvodů.

40. Ust. § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost podání, které je vůči němu směřováno, posuzovat podle jeho skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno. Soud proto nemůže aprobovat postup žalovaného, který žalobkyni vyzval, aby své podání právně kvalifikovala buď jako odvolání, nebo jako stížnost. Podání žalobkyně ze dne 21. 9. 2025 bylo srozumitelné a co do skutkových okolností vcelku konkrétní. Za nedostatek tohoto podání soud považuje nikoli nejasnou kvalifikaci typu opravného prostředku, ale spíše nedostatečné označení úkonu povinného subjektu, proti němuž opravný prostředek směřuje. Žalobkyně specifikovala pouze předcházející rozhodnutí žalovaného, kterým bylo povinnému subjektu uloženo, aby znovu posoudil žádost a poskytl alespoň ty části dokumentu, které nejsou kryté zákonnou výlukou. Žalobkyně dále nesprávně podala opravný prostředek nikoli u povinného subjektu, ale u žalovaného, tedy u věcně a místně nepřislušného správního orgánu. K povinnému subjektu se přitom podává jak odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informaci (§ 86 odst. 1 správního řádu a § 16 odst. 2 InfZ), tak stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (§ 16a odst. 3 InfZ).
41. Oba vytýkané nedostatky podání ze dne 11. 9. 2025 však zhojil sám žalovaný. Z označení předešlého rozhodnutí ve věci ze dne 27. 8. 2025, č. j. MV-126760-7/TP-2025, které žalobkyně v podání ze dne 21. 9. 2025 uvedla, žalovaný dovodil, na který povinný subjekt se má obrátit, a učinil tak. Dne 24. 9. 2025 žalovaný doručil Krajskému ředitelství policie Karlovarského kraje žádost o poskytnutí stanoviska a předložení spisového materiálu ve věci žádosti o informace Mgr. T. P. V této žádosti žalovaný uvedl, že obdržel „Odvolání/stížnost proti poskytnutí neúplné informace“ ve věci č. j. KRPK-23007/TC-2024-190981 (viz příloha).“. Jakkoli žalovaný nevydal usnesení o postoupení věci věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, jak měl učinit v souladu s § 12 správního řádu, soud je toho názoru, že tato procesní vada nemůže jít k tíži žalobkyni. Žalovaný předal podání žalobkyně ze dne 21. 9. 2025 povinnému subjektu, který tak dostal prostor učinit nápravu vad svého úkonu. Stalo se tak navíc v průběhu lhůty pro podání odvolání proti vyrozumění ze dne 11. 9. 2025, která s ohledem na chybějící poučení o možnosti a způsobu podání odvolání činila 90 dnů (§ 83 odst. 2 správního řádu). Pokud panovaly pochybnosti o povaze vyrozumění ze dne 11. 9. 2025, povinný subjekt mohl v návaznosti na obdržené podání žalobkyně, z něhož byl zcela zřejmý nesouhlas s rozsahem anonymizace, vydat (již bezvadné) rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. Pro úplnost musí soud korigovat názor žalovaného, že žadatel musí na vydání rozhodnutí o odmítnutí části informace trvat s výslovným odkazem na § 15 odst. 3 InfZ a nestačí „jakýkoli projev nesouhlasu“ s rozsahem provedené anonymizace. Ustanovení § 15 odst. 3 nestanoví pro předmětné sdělení žádnou formu, může se tak stát např. i prostým e-mailem, a po obsahové stránce platí i pro tento případ ustanovení § 37 odst. 1 věty druhá správního řádu o posuzování podání podle jeho skutečného obsahu.
42. Povinný subjekt však nevydal nové rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu vymezených osobních údajů ani nenapravil formální vady vyrozumění ze dne 11. 9. 2025. Naopak ve

svém stanovisku ze dne 30. 9. 2025, č. j. KRPK-55751-13/ČJ-2025-1900AP, které spolu se spisovým materiálem předal žalovanému, setrval na rozsahu i důvodech anonymizace usnesení o odložení trestní věci. Zopakoval zde odůvodnění anonymizace, které uvedl již ve vyrozumění ze dne 11. 9. 2025, a vyjádřil se k námitkám žalobkyně. Po předání tohoto stanoviska a příslušného spisu žalovanému podle názoru soudu již nic nebránilo tomu, aby žalovaný o podání žalobkyně ze dne 21. 9. 2025 rozhodl jakožto o odvolání proti vyrozumění povinného subjektu ze dne 11. 9. 2025.

43. Žalovaný skutečně posoudil podání žalobkyně ze dne 21. 9. 2025 jako odvolání proti vyrozumění povinného subjektu ze dne 11. 9. 2025. Učinil tak nicméně proto, že žalobkyně své podání jako odvolání označila poté, co jí žalovaný ke kvalifikaci podání vyzval. Následně žalovaný odvolání žalobkyně zamítl jako nepřipustné, neboť shledal, že směřuje proti jinému úkonu než proti rozhodnutí. Jak již soud vyložil, vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 je z materiálního hlediska rozhodnutím povinného subjektu o částečném odmítnutí žádosti o informaci. Žalovaný se proto měl podáním žalobkyně ze dne 21. 9. 2025 zabývat věcně a přezkoumat vyrozumění povinného subjektu ze dne 11. 9. 2025 co do důvodů a rozsahu anonymizace, kterou povinný subjekt provedl.

V. Závěr a náklady řízení

44. Městský soud posoudil povahu všech relevantních úkonů, jež v projednávané věci učinila jak žalobkyně, tak správní orgány. Dospěl k závěru, že povinný subjekt nejenže poskytl žalobkyni anonymizovanou kopii jí požadovaného dokumentu, ale současně vydal též rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o informace, za něž je třeba považovat vyrozumění ze dne 11. 9. 2025. Toto vyrozumění však neobsahovalo poučení o možnosti a způsobu podání odvolání. Žalobkyně se proto se svou obranou proti částečnému odmítnutí žádosti nesprávně obrátila přímo na žalovaného, nikoli na povinný subjekt. Žalovaný její podání ze dne 21. 9. 2025 (které soud vyhodnotil jako odvolání) obratem předal povinnému subjektu. Odvolání žalobkyně proti vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 se tak dostalo do dispozice povinného subjektu, a to včasné. Povinný subjekt nevydal nové rozhodnutí o odmítnutí žádosti v rozsahu vymezených osobních údajů ani jinak nenapravil vady, které jakožto rozhodnutí vykazovalo jeho vyrozumění ze dne 11. 9. 2025, nýbrž zaslal žalovanému své stanovisko, že na rozsahu i důvodech provedené anonymizace trvá, a správní spis. Poté žalovaný pokračoval v řízení. S ohledem na právě popsané okolnosti soud shledal, že absentující usnesení žalovaného o postoupení věci věcně příslušnému správnímu orgánu není podstatným porušením ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Žalovaný dále nesprávně uložil žalobkyni, aby své podání ze dne 21. 9. 2025 právně kvalifikovala buď jako odvolání, nebo jako stížnost, ač měl povahu tohoto podání posoudit podle jeho obsahu. Poté, co žalobkyně označila své podání za odvolání proti vyrozumění povinného subjektu ze dne 11. 9. 2025, žalovaný toto odvolání zamítl pro nepřipustnost s odůvodněním, že vyrozumění ze dne 11. 9. 2025 není rozhodnutím, a věcně se jím nezabýval. S tímto postupem se soud neztotožnil, a proto napadené rozhodnutí výrokem I. tohoto rozsudku zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž bude třeba se odvoláním žalobkyně a vyrozuměním povinného subjektu ze dne 11. 9. 2025 zabývat věcně. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
45. Výrok II. o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, proto soud uložil žalovanému, aby žalobkyni náklady řízení nahradil. S ohledem na to, že žalobkyně nebyla zastoupena advokátem, představují její náklady řízení částku ve výši zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. května 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H., DiS.